

mig Muligheden af, at der skulde blive valgt en Plads saa langt ude og saa afsidesliggende for hele Fiskerbefolkningen som den, der nu er valgt. Jeg kan ikke lade være her at minde om, at den forrige Indenrigsminister, den nuværende højtærede Konseilspræsident, tidligere under en Forhandling om samme Sag udtalte, at en endelig Bestemmelse derom kunde først blive tagen, naar Odsherredbanen var saa vidt fremmet, at man var klar over, hvor Stationerne vilde blive lagte. Nu er Odsherredbanen som bekendt omtrent færdig, og saa bliver Fiskerihavnen lagt saa fjernt fra Stationerne paa denne Bane, som det er muligt. Det har glædet mig at høre, at den højtærede Minister og ligeledes den ærede Ordfører have udtalt, at der i Finansudvalget har været megen Tvivl om den hensigtsmæssigste Plads for den paatænkte Fiskerihavn, samt at man ikke havde truffet endelig Bestemmelse i Sagen, men er rede til efter nærmere Undersøgelse at ændre Pladsen og ogsaa nedsætte det kommunale Tilskud. Er man fra teknisk Side fuldstændig klar over, at Havnen bør lægges ude paa den yderste Spids af Sjællands Odde, saa vil det jo selvfølgelig være en Havn af overordentlig stor Betydning for Kattegatsfiskerne i det hele taget; men saa mener jeg ogsaa, at det er uforsvarligt at kræve kommunale Tilskud i alt Fald af nogen større Betydning; thi saa har Havnen grumme ringe lokal Betydning for Fiskerne derude, den har ikke væsentlig større Betydning for dem end for de Fiskere, der i det hele taget fiske i Kattegat. Jeg vil derfor meget indtrængende henstille til den højtærede Minister og til Finansudvalget, at denne Sag bliver nøje undersøgt, og at vi, ifald man vælger den Plads, som der her er nævnt, da slippe for det kommunale Tilskud eller Tilskud fra anden Side, som det her er benævnt, eller hvis man finder, at det er forsvarligt at lægge Havnen et andet Sted ved den nordvestsjællandske Nordkyst, at det da bliver et passende kommunalt Tilskud, som forlanges, et Tilskud, som det er muligt at magte. Jeg forudsætter nemlig, at naar man, efter at denne Sag er bleven forhandlet gennem saa mange Aar, nu endelig har naaet til at foreslaa denne Bevilling, er Meningens dermed ogsaa den, at man virkelig ønsker at faa anlagt en Havn derude, og saa er det mit Haab, at man da vil stille saadanne Betingelser, at det er muligt for Befolkningen derude at fyldestgøre dem. Med disse Bemærkninger skal jeg slutte og anbefale at stemme for

Sagen; jeg mener, at det er det eneste, man kan gøre her i Øjeblikket, og jeg haaber saa paa, at Sagen faar den bedst mulige Udgang.

Moestrup: Det er i Anledning af Ændringsforslag Nr. 146, som angaar en Bevilling af 200,000 Kr. til Anlæg af en Bro over Mariager Fjord ved Hadsund, at jeg har begæret Ordet for at udtale min Tak for den Stilling, den højtærede Indenrigsminister og Finansudvalget have taget til denne Sag. Det er en gammel Sag, som her vil finde sin Afgørelse, hvis Ændringsforslaget, som jeg haaber, bliver vedtaget. Spørgsmaalet om en Bro over Mariager Fjord ved Hadsund har været fremme lige siden 50erne, men Sagen har hidtil ikke kunnet bringes til Udførelse, fordi det ikke har været muligt at skaffe Pengemidlerne til Veje. Det følger af sig selv, at man fra først af kun tænkte paa en almindelig Færdselsbro og ikke paa en Jærnbanebro. Under Forhandlingerne om Jærnbaneloven i 1894 blev det imidlertid for Aalborg-Hadsund Banens Vedkommende betinget, at den skulde bygges normalsporet; der blev i saa Henseende stillet Forslag af Udvalget, og Ordføreren for Udvalget udtalte den Gang, at naar der for denne Banes Vedkommende blev stillet den Betingelse, at den skulde bygges som normalsporet Bane, var det af Hensyn til Randers-Hadsund Banen, idet man forudsatte, at de to Baner ved Broanlæg burde sættes i Forbindelse med hinanden. Det er altsaa en gammel Forudsætning fra Rigsdagens Side, at et saadant Broanlæg skulde finde Sted, naar Aalborg-Hadsund Banen blev bygget, og det har vel nærmest — antager jeg — været det, som gav Anledning til, at man i Fjor, da det var besluttet, at der skulde tages fat paa Bygningen af Aalborg-Hadsund Banen, straks besluttede at indgaa til Regering og Rigsdag med et Andragende — et Andragende, som blev indbragt her ved Samlingens Begyndelse. Dette Andragende blev henvist til Finansudvalget, som tog velvillig imod det og foreslog det henvist til Indenrigsministeren. Henvisningen fandt Sted den 10de Februar — tror jeg, det var — da Andragenderne vare til Behandling her i Tinget. Den højtærede Indenrigsminister udtalte, at han vanskelig vilde kunne faa Førarbejderne fremmede saa vidt, at han kunde forelægge Sagen i denne Samling. Det er imidlertid lykkedes for Ministeren at fremkomme med Forslaget, saa at Sagen altsaa nu foreligger